

Felvonó

Nem működik, áll a cetlin. A liftajtón. Én írtam ki, a házmester kért meg rá, nekem van a házban nyomtatóm. Itt mindenki digitális analfabéta. Zoltán, akinek most már tudom a nevét, talán diszlexiás is, a kiakasztott cédulát mozgó ajakkal betűzi.

Új lakó, gondoltam, és fekete, göndör haját bámultam. Mitől göndör ennyire és mitől olyan dús? A Henrik haja szőke és hosszú, néha varkocsba kötötte, mondtam neki, hogy nem kéne, kissé ritkás már és így nevetségesen néz ki. A szakálla maradhat, szakállpárti vagyok. Most is érzem a szakállának az érintését. Mint egy éve is, amikor nem kellemesen csiklandozott a szakállal, hanem szúrta, túhegyesen. Ott álltam egymagamban a liftajtó előtt, égett az arcom, százezer tűszúrástól, érintés nélkül. Megnyomtam a lefele gombot. Szaladhattam volna gyalog lefele, amikor Henrik váratlanul közölte, elmegy. Végleg. Kifutottam a lakásból, hogy ne kelljen búcsúzkodni, aztán mégis megálltam a lift előtt és minden másodpercnél örültem, amíg ott várakozhatok. A lakásom bejárati ajtaja csukva volt, én csuktam be, nagyon lassan, nem csaptam be, ahogy várható lett volna, de Henrik így is meghallotta. Láttam az ajtó tejüvegén és a fehér rácsozaton keresztül is, ahogy magas alakja ott áll, feketén, mozdulatlanul. Engem les. Lehet, hogy meggondolja magát, kinyitja az ajtót és. De és nincs. Akkor bezzeg megérkezett a lift, és vitt lefele.

Henrik egy éve ment el. A napra, az órára és a percre is emlékszem. Jó a memóriám. Nem mindig volt ez így. Minden kihull a fejedből, korholt az anyám gyerekkoromban. Tényleg kihullt. Mentem a boltba, nézelődtem jobbra-balra és mire odaértem a pulthoz, elfelejtettem mit is kell vennem. Otthon azt hazudtam, már elfogyott. Nem tudtam, hogy mi fogyott el. Henriknek talán a levegője fogyott el. Egy éve. Én most is nehezen veszem a levegőt, ha lépcsőn kell felmennem a harmadikra. A lift nem működik, olvasom újból. Mégis megnyomom a felfelé gombot. Mi lesz, ha elindul, és én bent rekedek? De nem megy fölfelé. Én fölmegek.

Minden emeleten az a szöveg áll, nem működik. Henrik és köztem minden működött. Még az is. Leginkább az. Hogy mégis azt írta búcsúlevelében, hogy nem működik? Hazudott, nem haragszom érte. Egy évig haragudtam, éjjel nappal. Aztán megismertem Zoltánt, ő is a liftre várt, ami akkor még működött, de lehet, hogy rosszul emlékszem. Zoltán simaarcú, mint egy indián, nincs rajta semmi szúrós. Még nem láttam szakállas indiánt, de lehet, hogy nem emlékszem jól. Egymás mellett álltunk. Izmos férfi, szeretem, ha egy férfiben erő lakozik.

Henrik sem volt széllél-bélelt, képes volt a harmadikra ölben felvinni, amikor kibicsaklott a bokám. Miatta történt, futottam utána a parkban. Nem kellett volna. Egy nő ne fusson senki után. Férfi, vagy nő után se. Nem vagyok leszbikus, se biszex, csak a szemüvegem bifokális és kizárólag a férfiak érdekelnek, rájuk bukok. Egy éve nem bukok senkire. Zoltánt is hűvös szemmel néztem. Úgy tettem, hogy hűvös vagyok. Köszöntem neki, ő visszaköszönt, és mentünk utunkra, ki fel, ki le. Amikor harmadszor futottunk össze a lift előtt, elmosolyodtam. Meghívott egy kávéra, talán látta, hogy kialvatlan a szemem, hogy valami gyötör. Nem válaszoltam, maradtam a mosolynál.

Ma Henrikkel álmodtam. Egy éve ment el. Minden napra emlékszem, hogy milyen volt nélküle. Az órára, a percre, sőt, a másodpercekre is. Jó a memóriám. Mások is mondják. Kivéve az anyámat, ő még most is azt hiszi, nem emlékszem semmire. Zoltánra sem. Nem is beszéltem az anyámnak arról, hogy megismerkedtem valakivel. Egy év után. A lift előtt. Ma reggel Zoltán meghívott magához, már nem is említette, hogy kávézni. Így emlékszem, de anyám szerint biztosan másként van, rosszul emlékszem. Henrik jut eszembe. Hogyan vitt fel a harmadikra. Zoltán meg se próbálkozott ezzel, pedig az egyik tűsarkom letört. Aznap már másodszor mentem fel gyalog és úgy is jöttem le a harmadikról. Zoltán csak nevetett, vegyem le mindkét cipőt, és menjünk fel mezítláb. Mezítláb mentünk. Fölfelé. Erre emlékszem. A többire nem. Lehet, hogy mégis anyának van igaza?